

søgt, og det skal blive overvejet, om der fra Statens Side kan være Foranstaltninger at træffe i saa Henseende.

Naar det ærede Medlem dernæst, var inde paa en Omtale af de to Hovedgaarde Faurholm og Trollesminde og pegede paa, at denne Forpagtningsafgift paa 20 000 Kr. til Staten var meget lille, idet den ikke udgjorde mere end 1 pCt. af Værdien, kan jeg ganske give ham Ret i, at det er en meget lille Forpagtningsafgift for to saa store Ejendomme. Men jeg kan dog ikke undlade i denne Forbindelse at gøre opmærksom paa, at det jo kun er meget kort Tid siden, at Staten har overtaget disse Ejendomme. Og enhver Landmand, der har købt en Ejendom, der ikke var i helt tilfredsstillende Kultur, vil vide, at det koster overordentlig meget, inden man rigtig kommer i Gang paa saadanne Ejendomme, og navnlig under de nuværende Forhold kræver det meget store Udgifter at faa saadanne Ejendomme sat i fuldt Sving med Hensyn til Bygninger, Besætning og Grundforbedringer, som kan være paakrævede. Dersom det ærede Medlem ved at nævne denne ringe Forpagtningsafgift har villet pege paa, at Statsdrift er uheldig, kan jeg for saa vidt være enig med ham deri, som jeg ikke venter mig, at man gennem Statsdrift, heller ikke af saa store Gaarde, vil tilnærmelsesvis kunne opnaa det samme, som man opnaar gennem privat Drift. Men jeg tror dog ikke, det er berettiget paa det Grundlag, som her foreligger, at prøve paa at drage Slutninger i saa Henseende. Statsdrift er nemlig ikke blot uheldig, fordi den Spore, som kan holde Driftslederen vaagen, er taget bort, naar det er Staten, der driver den paagældende Ejendom, men den er ogsaa uheldig i en anden Henseende, som man, forekommer det mig, i denne Forbindelse særlig stærkt mærker, fordi Kritikken vil være særlig vaagen og altid vil være skaanselsløs overfor en saadan offentlig Virksomhed. Det er utvivlsomt en ret utaknemmelig Opgave at være Driftsleder paa en saadan Statsgaard; jeg vilde i alt Fald for mit Vedkommende overveje det adskillige Gange, inden jeg vilde paatage mig en saadan Opgave, og det forekommer mig, at det vil være lidt uretfærdigt, om man allerede nu, saa kort Tid efter Gaardenes Overtagelse, vil dømme Driftsledelsen efter det Udbytte, de giver. Der vil være et stort Arbejde at udføre der, inden man kan sige, de er i fuld Kultur baade ude og inde. Det kan derfor godt være, at den nuværende Drift efter Omstændighederne er forsvarlig. Den Gang

Staten overtog disse Ejendomme, var det vistnok ikke fra nogen Side Meningen, at dette skulde være en Begyndelse til Statsdrift indenfor Landbruget, men Staten overtog dem, fordi man fra forskellige Sider mente, at det vilde have Betydning for Arbejdet indenfor Husdyrbruget og Mejeribruget i Forsøgsøjemed, til Prøver med Redskaber, Maskiner o. s. v., at Staten var i Besiddelse af saadanne Ejendomme. Naar dette var Hovedformålet med Ejendommenes Overtagelse, maa det ogsaa være rigtigt, at man søger at gøre dem skikkede og egnede til at opfylde dette Formaal.

Det ærede Medlem omtalte endelig Ønskeligheden af, at den bestaaende Jagtlovgivning blev underkastet en Revision. Jeg skal her bemærke, at Spørgsmaalet er under Overvejelse, og jeg haaber allerede i denne Samling at kunne fremsætte Forslag til Jagtlovens Ændring.

Det ærede Medlem Hr. J. P. Jensen udtalte Ønsket om, at Loven om Lejehuse kunde blive udvidet til ogsaa at omfatte Huse under $\frac{1}{2}$ ha. Det forekommer mig dog, at en saadan Udvidelse ikke er strengt paakrævet, maaske ikke en Gang ønskelig, thi man maa vel erindre, at disse Huse aldrig har haft og neppe nogen Sinde vil faa Karakteren af selvstændige Landbrug, der er i Stand til at ernære en Familie.

Naar det ærede Medlem dernæst rettede det Spørgsmaal til mig, om jeg var villig til at medvirke til, at der af Statskassen blev ydet Hjælp til Nybyggere, som var blevet etableret i Henhold til de nye Jordlove af 4. Oktober 1919, i Form af rente- og afdragsfrie Driftslaan, maa jeg besvare det absolut benægtende. Staten stiller ikke noget saadant i Udsigt, og efter mit Skøn har Staten ikke nogen som helst Forpligtelse i saa Henseende. Det forekommer mig, at der allerede kunde være Betænelighed ved at give enkelte af dem, der indgiver Ansøgning om at komme i Betragtning ved Udstykningen, et rentefrit Laan paa over 10 000 Kr., idet Staten i hvert Fald ikke i Øjeblikket er i Stand til at imødekomme alle Ansøgere, og at der derfor maa foregaa en Sigtning og Udskydning af nogle af dem, og denne Bedømmelse af Ansørgernes Kvalifikationer vil jo altid være mere eller mindre mangelfuld. Jeg kan heller ikke nægte, at jeg selv nærer disse Betæneligheder. Thi naar Staten stiller Midler til Raadighed, bør Adgangen til disse Midler være ens for alle Landets Borgere; der bør i saa Henseende ingen For-